

Csorba Edit: Búcsú

Dr. Sipos József emlékére baráti szeretettel

Emelt fővel, nyitott szívvel született
a távoli Tisza-part almáskertjeinek ősi világába.
Atyai örökségként a szegényparasztság
ínséges gondjai kerültek tarisznyájába.
Útravalója meghatározta szellemi létét,
mozgatta örökké nyugtalan személyiségét.
Sokszor perlekedett az egész világgal,
– léte paradoxonjait is át-áttörve –,
kételyekkel küszködve önmagával,
összekoccanva a valósággal.

Rögös útján jegenyetartást adott neki az emberség,
nem maradt üres a feléje kinyújtott kolduskéz,
fáradhatatlanul munkálkodott az elesettekért.
Alapos tudását, szakmai igényességét
tanítványai tisztelték, nagyra becsülték,
közvetlen emberségéért szívből szerették.
Önzetlenül továbbadta minden szellemi kincsét
akkor is, amikor alig bírta ennek fizikai terhét.

Gyötrelmes körforgásban élte életét.
Fejében folyton zakatolt a menetrend:
Sze - ged, Domb - rád, Bu - da - pest,
vár a világ, sietek,
talán nyugalmat lelek...

Hiába, hasztalan: a vágyott nyugalom
meg sem született, s már rég' odavan...

A néma csendben
lelkünk gyertyáit gyújtjuk,
fejünket csüggedten lehajtjuk...

Isten áldjon!
Nyugodj végre békében!